

Sygn. akt I Ns 1183/15

POSTANOWIENIE

Dnia 07 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSR Lidia Staśkiewicz**

Protokolant: st. sekr. sąd. A. C.

po rozpoznaniu w dniu 05 grudnia 2016 roku w Słupsku

na rozprawie

sprawy z wniosku **M. D. (1)**

z udziałem **L. D.**

o zobowiązanie sprawcy przemocy w rodzinie do opuszczenia mieszkania

postanawia:

1. oddalić wniosek;
2. zasądzić od wnioskodawcy M. D. (1) na rzecz uczestniczki postępowania L. D. kwotę 434,13 zł (czteryście trzydzieści cztery złote, 13/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych, 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego;
3. nakazać pobrać od wnioskodawcy M. D. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 87,53 zł (osiemdziesiąt siedem złotych, 53/100) tytułem wydatków pokrytych tymczasowo ze Skarbu Państwa;
4. zwrócić uczestniczce postępowania L. D. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 2,87 zł (dwa złote, 87/100) tytułem zwrotu niewykorzystanej zaliczki wpłaconej na poczet dowodu z opinii biegłego.

Sygn. akt I Ns 1183/15

UZASADNIENIE

Wnioskodawca M. D. (1) w dniu 13.11.2015 roku wniósł o nakazanie **uczestniczce postępowania L. D.**, w trybie art. 11a ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, aby opuściła lokal mieszkalny znajdujący przy ul. (...) w S., zajmowany wspólnie z wnioskodawcą. Nadto wnioskodawca wniósł o zobowiązanie uczestniczki postępowania do zwrotu wnioskodawcy poniesionych kosztów sądowych.

W uzasadnieniu wnioskodawca podniósł, że pomiędzy stronami postępowania wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 29.11.2011 roku, sygn. akt I RC 674/11, został orzeczony rozwód. Przyczyną złożenia przez wnioskodawcę pozwu rozwodowego było nadużywanie alkoholu przez uczestniczkę postępowania oraz stosowanie wobec wnioskodawcy przemocy fizycznej i psychicznej. Wnioskodawca podał, że nie radzi sobie już z agresją uczestniczki, jest osoba starszą i schorowaną, która potrzebuje spokoju i bezpieczeństwa. Wnioskodawca argumentował, iż uczestniczka postępowania, pomimo poddaniu się i zakończeniu dobrowolnej terapii, codziennie nadużywa alkoholu, po czym staje się agresywna. Wnioskodawca podkreślił, iż boi się o swoje zdrowie oraz życie, albowiem uczestniczka postępowania swoim nagannym zachowaniem uniemożliwia wspólne zamieszkiwanie.

W odpowiedzi na wniosek **uczestniczka postępowania L. D.** wskazała, iż podczas małżeństwa stron wnioskodawca wielokrotnie zdradzał wnioskodawczynię, zaś po powrocie do domu dokonywał zniszczenia ich wspólnego mienia. Uczestniczka postępowania podniosła ponadto, iż musiała wielokrotnie sprzątać po wnioskodawcy, który robił jej na złość (k. 11 i 11 v.)

Następnie uczestniczka postępowania w piśmie procesowym z dnia 17.12.2015 roku podniosła, iż zaczęła nadużywać alkoholu, albowiem w ten sposób odreagowywała stres i nerwy, które powodował jej mąż poprzez dopuszczanie się wielokrotnych zdrad. Ponadto uczestniczka wskazała, iż wnioskodawca nigdy nie pomagał uczestniczce w wypełnieniu obowiązków rodzinnych (k. 15 i 15 v.).

W piśmie procesowym z dnia 4.01.2016 roku pełnomocnik uczestniczki wniósł o oddalenie wniosku w całości.

W uzasadnieniu wskazał, iż wnioskodawca od kilku lat uprzykrza życie uczestniczki postępowania, w tym w szczególności prowokuje awantury domowe, ubliża jej, popycha, szturcha, zanieczyszcza wyposażenie łazienki swoimi fekaliami, zmusza do obcowania płciowego oraz zmusza do poddawania się innym czynnościom seksualnym. Postawa wnioskodawcy, który jest osobą bezwzględną, znerwicowaną oraz spożywającą alkohol, spowodowała u uczestniczki postępowania problemy natury psychicznej w postaci uzależnienia od alkoholu. Uczestniczka postępowania podniosła, iż poddała się terapii i obecnie nie spożywa alkoholu, zaś sytuacja mająca miejsce podczas urlopu, gdzie uczestniczka spożyła alkohol i uderzyła wnioskodawcę w twarz, była jednorazowym incydentem. Stosunki stron w dalszym ciągu układają się negatywnie i dochodzi do licznych awantur domowych, które zawsze są prowokowane przez wnioskodawcę. W ocenie uczestniczki istnienie negatywnych relacji pomiędzy stronami postępowania powoduje, że nie mamy do czynienia z przemocą w rodzinie ze strony uczestniczki postępowania, której negatywne zachowanie względem wnioskodawcy jest konsekwencją jego postawy. Ponadto uczestniczka wskazała, iż wobec powzięcia wiadomości, iż jest ofiarą przemocy w rodzinie, zdecydowała się złożyć zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa (k. 22 – 26).

Wnioskodawca w piśmie procesowym z dnia 21.01.2016 roku podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko oraz podniósł, iż pełnomocnik uczestniczki w sporządzonym przez siebie piśmie procesowym z dnia 4.01.2016 roku dopuścił się wielu pomówień w stosunku do wnioskodawcy oraz przedstawienia nieprawdziwych informacji, zaś zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa zostało sporządzone tylko i wyłącznie na potrzeby niniejszego postępowania. Ponadto wnioskodawca podniósł, iż nie można obarczać go winą za uzależnienie uczestniczki od alkoholu, zaś akty przemocy stosowane wobec niego były wielokrotnie.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. D. (1) oraz uczestniczka postępowania L. D. zawarli związek małżeński w dniu 25.12.1969 roku. Z małżeństwa tego urodziło się troje dzieci: dwie córki B. D. i A. D. oraz syn M. D. (2).

Bezsporne.

Przez cały czas trwania małżeństwa małżonkowie wspólnie zamieszkiwali w lokalu mieszkalnym położonym w S. przy ulicy (...).

Bezsporne.

Pomiędzy stronami postępowania wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 29.11.2011 roku, sygn. akt I RC 674/11, został orzeczony rozwód.

Bezsporne, nadto dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 29.11.2011 roku, sygn. akt IRC 674/11 k. 6.

Od wielu lat stosunki małżonków były niepoprawne. Dochodziło do częstych awantur, podczas których oboje małżonkowie byli względem siebie agresywni. M. D. (1) zaprzestał spożywania alkoholu po przebytych zawale. L. D.,

po spożyciu alkoholu stawała się zaczepna względem M. D. (1). Pomiedzy małżonkami dochodziło do nieustannych kłótni, przepychanek oraz wzajemnych wyzwisk. Małżonkowie kłócili się praktycznie o wszystko oraz czynili sobie wzajemne złośliwości. Małżonkowie prowokowali się wzajemnie.

dowód: zeznania świadka M. D. (2) złożone na rozprawie dniu 25.03.2016 roku k. 64 – 65, zeznania świadka E. D. złożone na rozprawie dniu 25.03.2016 roku k. 66, zeznania świadka B. S. złożone na rozprawie w dniu 5.12.2016 roku k. 162 – 164, liściki złożone przez wnioskodawcę na rozprawie w dniu 5.12.2016 roku k. 161.

W latach 2010 – 2015 w lokalu zajmowanym wspólnie przez małżonków dochodziło do szeregu interwencji Policji. Interwencje te z reguły zakończone były brakiem stwierdzenia stosowania przemocy w rodzinie, jednakże podczas interwencji w dniach:

- 17.09.2010 roku – stwierdzono stosowanie przez L. D. względem M. D. (1) przemocy psychicznej, zaś interwencja ta zakończyła się przekazaniem L. D. córce – B. D.,

- 10.06.2011 roku - stwierdzono stosowanie przez L. D. względem M. D. (1) przemocy psychicznej i fizycznej, zaś interwencja ta zakończyła się sporządzeniem notatki służbowej.

W latach 2010 – 2011 w rodzinie M. D. (1) i L. D. prowadzone były procedury (...), gdzie sprawcą przemocy względem M. D. (1) była L. D..

dowód: pismo II Komisariatu Policji w S. k. 14, zeznania świadka R. B. (1) złożone na rozprawie w dniu 25.03.2016 roku k. 63 – 64.

L. D. obecnie przebywa na emeryturze. Jest osobą uzależnioną od alkoholu. Alkohol spożywa często i w dużych ilościach. W 2015 roku L. D. sześciokrotnie przebywała w S. Ośrodku (...) w S. z powodu stanu upojenia alkoholowego.

Sąd Rejonowy w Słupsku III Wydział Rodzinny i Nieletnich, sygn. akt III RNs 641/15, postanowieniem z dnia 3.12.2015 roku zobowiązał L. D. do poddania się leczeniu odwykowemu w niestacjonarnym zakładzie lecznictwa odwykowego oraz na czas trwania obowiązku leczenia ustanowił nadzór kuratora sądowego.

W dniu 16.11.2015 roku L. D. rozpoczęła terapię w Ośrodku (...) w U.. Po zakończeniu terapii rozpoczęła proces rehabilitacji w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., gdzie uczestniczyła w terapii indywidualnej.

W okresie od 5.02.2016 roku do 20.04.2016 roku L. D. przebywała w Samodzielnym Publicznym Specjalistycznym Psychiatrycznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej Całodobowym Oddziale (...) w S..

W okresie od dnia 14.08.2016 roku do dnia 9.10.2016 roku L. D. przebywała w Stacjonarnym Ośrodku (...) od Alkoholu w Ż..

Obecnie L. D. odbywa terapię podtrzymującą w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., podczas której regularnie uczestniczy w spotkaniach terapii indywidualnej oraz w terapii grupowej (grupy wsparcia, mityngi AA).

dowód : zaświadczenie k. 34, pismo S. Ośrodka (...) z siedzibą w S. k. 54 , zeznania świadka M. D. (2) złożone na rozprawie dniu 25.03.2016 roku k. 64 – 65, zeznania świadka E. D. złożone na rozprawie dniu 25.03.2016 roku k. 66, zaświadczenie k. 137, zaświadczenie k. 156, zaświadczenie k. 157, potwierdzenie uczestnictwa w terapii k. 159 – 160, zeznania świadka B. S. złożone na rozprawie w dniu 5.12.2016 roku k. 162 – 164, zeznania uczestniczki postępowania L. złożone na rozprawie w dniu 5.12.2016 roku k. 166 – 167, postanowienie z Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 3.12.2015 roku k. 28 w aktach III RNs 641/15, karta informacyjna k. 19 w teczce nadzoru III Alk 6/16

Po orzeczeniu rozvodu strony w dalszym ciągu mieszkają we wspólnym lokalu mieszkalnym. Zajmują oddzielne pokoje, zaś z kuchni i łazienki korzystają wspólnie. Mimo rozvodu ich sytuacja rodzinna nie uległa poprawie. W dalszym ciągu dochodzi do awantur, przepychanek i wzajemnych wyzwisk słowami uznawanymi powszechnie za obelżywe i obraźliwe. L. D. w dalszym ciągu nadużywa alkoholu, po którego spożyciu staje się agresywna. M. D. (1) czyni L. D. wiele złośliwości (np. przestawia rzeczy, nie utrzymuje porządku we wspólnym lokalu, zanieczyszcza łazienkę).

dowód: zeznania świadka M. D. (2) złożone na rozprawie dniu 25.03.2016 roku k. 64 – 65, zeznania świadka R. B. (1) złożone na rozprawie w dniu 25.03.2016 roku k. 63 – 64, zeznania wnioskodawcy M. D. (1) złożone na rozprawie w dniu 5.12.2016 roku k. 164 – 166, zeznania uczestniczki postępowania L. złożone na rozprawie w dniu 5.12.2016 roku k. 166 – 167, kartki złożone przez wnioskodawcę na rozprawie w dniu 6.12.2016 roku k. 161.

Byli małżonkowie nie dokonali podziału majątku wspólnego.

bezsporne.

Nie można jednoznacznie określić, które z byłych małżonków jest ofiarą przemocy. Jest wysoce prawdopodobne, iż strony w dalszym ciągu będą skonfliktowane, gdyż osoby wieku stron są mało podatne na zmianę postaw. Najprostszym rozwiązaniem byłoby osobne zamieszkanie stron.

dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu psychologii W. H. k. 100 – 102.

L. D. jest osobą przewlekle chorą. Choruje na nadciśnienie tętnicze, zespół bólowy kręgosłupa oraz chorobę zwyrodnieniową stawów. Ma także problemy z sercem, wątrobą oraz cierpi na depresję. Po zakończeniu pobytu w Ośrodku (...) od Alkoholu odbywa terapię podtrzymującą w Centrum Psychiatrii (...) Centrum (...) w S., podczas której regularnie uczestniczy w spotkaniach terapii indywidualnej oraz w terapii grupowej (grupy wsparcia, mityngi AA).

Od dnia 28.11.2016 roku, w ramach umowy zlecenia, L. D. przeprowadza na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., czynności porządkowania magazynu.

dowód : zaświadczenie k. 19, zaświadczenie k. 156, zaświadczenie k. 157, potwierdzenie uczestnictwa w terapii k. 159 – 160, umowa zlecenia nr (...) k. 158, zeznania uczestniczki postępowania L. złożone na rozprawie w dniu 5.12.2016 roku k. 166 – 167, sprawozdanie z objęcia nadzoru nad sposobem leczenia odwykowego k. 36 - 39 w aktach III RNs 641/15.

W dniu 8.01.2016 roku L. D. skierowała do Prokuratury Rejonowej w Słupsku zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa przez M. D. (1), polegającego na znęcaniu się psychicznym i fizycznym nad nią, tj. o przestępstwa z art. 207 § 1 kk.

Postanowieniem z dnia 1.03.2016 roku, sygn. akt II RSD 77/16, Komisariat Policji w S. umorzył dochodzenie wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego. Pokrzywdzona L. D. wniosła w dniu 25.03.2016 roku zażalenie na to postanowienie. Sąd Rejonowy w Słupsku XIV Wydział Karny postanowieniem z dnia 10.08.2016 roku, sygn. akt XIV Kp 177/16 utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

bezsporne, a nadto **dowód: zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa wraz z potwierdzeniem nadania k. 29 – 31, 33, postanowienie o umorzeniu dochodzenia w aktach sprawy XIV Kp 177/16, zażalenie w aktach XIV Kp 177/16, postanowienie Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 10.08.2016 roku w aktach XIV Kp 177/16.**

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek podlegał oddaleniu.

Materialnoprawną podstawą wniosku jest art. 11a ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. z 2015, poz. 1390, j.t.), który stanowi, że jeżeli członek rodziny wspólnie zajmujący mieszkanie, swoim zachowaniem polegającym na stosowaniu przemocy w rodzinie czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie, osoba dotknięta przemocą może żądać, aby sąd zobowiązał go do opuszczenia mieszkania (ust. 1). Sąd rozpoznaje sprawę w trybie przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, z późn. zm.) o postępowaniu nieprocesowym. Postanowienie staje się wykonalne z chwilą ogłoszenia i może być zmienione lub uchylone w razie zmiany okoliczności (ust. 2). Do wykonania obowiązku orzeczonego na podstawie ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy o egzekucji obowiązku opróżnienia lokalu służącego zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych dłużnika (ust. 3).

Z kolei art. 2 tejże ustawy precyzuje, że ilekroć w ustawie jest mowa o **członku rodziny** - należy przez to rozumieć osobę najbliższą w rozumieniu art. 115 § 11 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.), a także inną osobę wspólnie zamieszkującą lub gospodarującą, zaś ilekroć w ustawie jest mowa o **przemocy w rodzinie** - należy przez to rozumieć jednorazowe albo powtarzające się umyślne działanie lub zaniechanie naruszające prawa lub dobra osobiste osób wymienionych w pkt 1, w szczególności narażające te osoby na niebezpieczeństwo utraty życia, zdrowia, naruszające ich godność, nietykalność cielesną, wolność, w tym seksualną, powodujące szkody na ich zdrowiu fizycznym lub psychicznym, a także wywołujące cierpienia i krzywdy moralne u osób dotkniętych przemocą.

Na wstępie należy wskazać, iż przepis art. 11a pozwala na sądowe nałożenie, na wniosek osoby dotkniętej przemocą, obowiązku opuszczenia mieszkania przez osobę stosującą przemoc w rodzinie, a następnie wykonanie tego obowiązku. Z powyższego przepisu wynika, że aby Sąd mógł zobowiązać uczestnika do opuszczenia lokalu, niezbędne jest łączne wystąpienie następujących przesłanek: wnioskodawca musi być ofiarą przemocy ze strony uczestnika, uczestnik musi być członkiem rodziny wnioskodawcy, osoba stosująca przemoc i ofiara muszą wspólnie zajmować mieszkanie oraz przemoc ta musi czynić szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie.

Bezsporne było w niniejszej sprawie, że wnioskodawczyni i uczestnik postępowania pomimo orzeczenia rozwodu nadal wspólnie zamieszkują. Poza sporem pozostawał także fakt, iż uczestniczka postępowania jest członkiem rodziny w rozumieniu definicji zawartej w ustawie o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie.

Należy podkreślić, iż obowiązująca od 29.07.2005 roku ustawa o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie stanowi fundament prawny systemu przeciwdziałania i zwalczania przemocy domowej w Polsce. Jednym z zadań, dla których ustawa ta została wprowadzona było ułatwienie i usprawnienie możliwości zapewnienia bezpieczeństwa ofiarom przemocy w rodzinie poprzez izolację sprawców przemocy od osób poszkodowanych poprzez opuszczenie przez agresora mieszkania zajmowanego przez agresora wspólnie z ofiarą. Z treści przepisu art. 11a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie wynika, iż celem wprowadzenia tejże ustawy było zapewnienie bezpieczeństwa osobom, wobec których stosowana jest w rodzinie przemoc. **Zapisy ustawy, w tym przepis art. 11a dający możliwość nakazania opuszczenia mieszkania przez osobę stosującą przemoc, nie służą natomiast do rozwiązywania istniejącego pomiędzy małżonkami konfliktu.**

Z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że pomiędzy wnioskodawcą M. D. (1) a uczestniczką postępowania L. D. istnieje silny, wieloletni konflikt. Pomędzy stronami dochodzi do licznych kłótni, awantur oraz przepychanek. W ocenie Sądu materiał zgromadzony w sprawie nie daje jednoznacznego obrazu co do tego, czy, a jeśli tak to kto w domu byłych małżonków jest osobą stosującą przemoc domową, kto jest sprawcą, a kto ofiarą tej przemocy.

Ustalenie powyższe Sąd poczynił w szczególności na podstawie zeznań świadka M. D. (2), który zamieszkiwał w domu stron od urodzenia, zaś wyprowadził się z niego dopiero niedawno. Zeznania tegoż świadka Sąd uznał za wiarygodne, albowiem pomimo tego, że świadek ten jest synem stron, to nie opowiedział się za żadną z nich. Wskazał bowiem, iż obydwie strony były agresywne, zarówno zachowanie wnioskodawcy M. D. (1), jak i uczestniczki postępowania L. D. było naganne. Powyższe zeznania korespondowały z zeznania świadka R. B. (1), który był dzielnicowym w rejonie, gdzie znajduje się lokal mieszkalny byłych małżonków. Świadek ten posiadał wiedzę o sytuacji w domu stron, albowiem

często przeprowadzał tam interwencje. Świadek ten także wskazał, iż sytuacja w domu stron wyglądała raczej na konflikt pomiędzy byłymi małżonkami, niż na stosowanie przemocy któregoś z nich względem drugiego. Powyższe korespondowało także z opinią wydaną przez powołanego w sprawie biegłego sądowego z zakresu psychiatrii. Biegły ten wskazał, iż nie można jednoznacznie określić, które z byłych małżonków jest ofiarą przemocy.

W ocenie Sądu powyższe dowody wzajemnie ze sobą korespondują i dają obiektywny obraz sytuacji rodzinnej wnioskodawcy i uczestniczki postępowania, dlatego też zasługują na przymiot wiarygodności.

Należy podkreślić, iż pomimo tego, że ustawa o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie nie statuuje wprost wyłączenia możliwości jej zastosowania w przypadku wzajemnego stosowania przemocy przez małżonków wobec siebie, jednakże, w ocenie Sądu – mając na względzie cel wprowadzenia do porządku prawnego przedmiotowej ustawy – poszukiwanie ochrony przez osobę, której zachowanie jest dalekie od poprawnego, stoi w jawnej sprzeczności z powyższą regulacją prawną. Nie było bowiem założeniem ustawodawcy czynienie z zapisów ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie narzędzia do rozwiązywania konfliktów rodzinnych, w których brak porozumienia i wzajemne pretensje, a także stosowanie przemocy ma miejsce po każdej ze stron. Celem wprowadzenia ustawy było zapewnienie ochrony **stronie jednoznacznie słabszej**, bez szans na uwolnienie się od agresji i bez szans na niezakłócone życie codzienne.

Podkreślenia wymaga to, że w toku prowadzonej sprawy strony nie kryły wzajemnej niechęci wobec siebie. W ocenie Sądu orzekającego, takie wzajemne niewłaściwe zachowanie stron nie może być podstawą uwzględnienia żądania wniosku na podstawie przepisu art. 11 a ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy. Wniosek złożony w trybie przepisu art. 11 a ust. 1 ustawy wymaga bowiem wykazania, że członek rodziny stosuje przemoc w rodzinie i w związku z tym wspólne zamieszkiwanie z nim jest szczególnie uciążliwe – przy czym ta uciążliwość ze strony tego członka rodziny musi mieć wyjątkowe nasilenie.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy, z jednej strony prowokowanie uczestniczki postępowania przez wnioskodawcę poprzez czynienie jej złośliwości, wynikające stąd awantury, nie mogą być potraktowane jednostronnie jako stosowanie przemocy tylko przez uczestniczkę postępowania. Wnioskodawca bowiem – co jasno wynika z zeznań świadka M. D. (2) oraz zeznań funkcjonariusza Policji R. B. (2) - również był agresywny w stosunku do uczestniczki postępowania, sprawiając, że wspólne zamieszkiwanie w jednym lokalu mieszkalnym może być także dla niej uciążliwe.

Zważywszy na powyższe Sąd na podstawie przepisu art. 11 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie a contrario oddalił wniosek, o czym orzekł w pkt 1 sentencji postanowienia.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach postępowania stanowił art. 520 § 2 k.p.c., gdyż z uwagi na charakter sprawy interesy wnioskodawcy i uczestniczki postępowania były ze sobą sprzeczne. Sąd zasądził zatem od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki postępowania kwotę w wysokości 434,13 zł (na którą składa się kwota w wysokości 297,13 zł tytułem wykorzystanej części zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, kwota 17,00 zł tytułem uiszczonyj opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 120,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, ustalona w oparciu o § 10 ust. 1 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2002 roku, nr 163, poz. 1349) - (punkt 2 postanowienia).

W sprawie ze Skarbu Państwa wypłacono koszt dojazdu oraz zwrotu utraconego zarobku przez świadka M. D. (2) w łącznej wysokości 87,53 zł. Mając na uwadze wynik postępowania, należało kwotę tę nakazać ściągnąć od wnioskodawcy M. D. (1), albowiem została pokryta tymczasowo przez Skarb Państwa, o czym orzeczono w pkt 3 postanowienia.